

QuaJong

de wereld volgens kinderen & jongeren

QuaJong met film over spijbelen

Als spijbelaars na een lange periode afwezigheid de klik maken om terug te keren naar school, spelen leerkrachten een cruciale rol om hen aan boord te houden. Bij een leerkracht die een luisterende houding aanneemt, voelt de ex-spijbeelaar zich als persoon erkend.

In deze documentaire van 30 minuten leggen meerdere ex-spijbeelaars, maar ook leerkrachten en leerlingenbegeleiders, hun mening ongezoeten op tafel.

Het Lokaal Overlegplatform Oostende-Middelkerke Secundair (lop.be) maakte deze film samen met het Lokaal Overlegplatform Gent Secundair, het kennis- en expertisecentrum Kind & Samenleving en filmmaakster Greet Habraken. Wij geven op vraag vormingen en lezingen naar aanleiding van de film en het onderzoek bij ex-spijbeelaars dat eraan vooraf ging.

In deze QuaJong leest u ook een artikel over dat spijbelonderzoek, en een gastartikel over een belevingsonderzoek in het voortraject deeltijds onderwijs van JES vzw.

Veel leesplezier!

INHOUD

Stoppen met spijbelen is keihard werken

Onderzoek bij ex-spijbeelaars

2

Jongeren ontdekken

geleidelijk bruikbaarheid voortraject

Belevingsonderzoek in voortraject deeltijds onderwijs

5

@kindsamenleving

www.k-s.be

Stoppen met spijbelen is keihard werken Onderzoek bij ex-spijbelers

An Piessens

Stoppen met spijbelen is hard werken, blijkt uit het onderzoek dat Kind & Samenleving uitvoerde in opdracht van het Lokaal Overlegplatform Oostende Middelkerke secundair. Het vraagt om een 'actieve keuze' van jongeren, waarna die keuze ook omgezet moet worden in de praktijk. Daarbij kunnen jongeren best wel wat steun gebruiken, maar dan wel steun die aansluit bij hun strategieën.

Spijbelen is een probleem dat nogal wat maatschappelijke en wetenschappelijke aandacht krijgt. Bovendien is het een prangend thema voor de dagelijkse onderwijspraktijk. Het bestaande onderzoek lijkt zich vooral te richten op het in kaart brengen van de problematiek: wie spijbelt, in welke omstandigheden, hoe vaak en waarom? Wat meer onderbelicht is het perspectief van jongeren. Dus ging Kind & Samenleving in gesprek met ex-spijbelers over stoppen met spijbelen.

Problematisch spijbelen

Stuk voor stuk konden we de jongeren waarmee we spraken omschrijven als 'problematische spijbelaar'. Ze spijbelden gedurende meerdere jaren en gingen soms nauwelijks nog naar school.

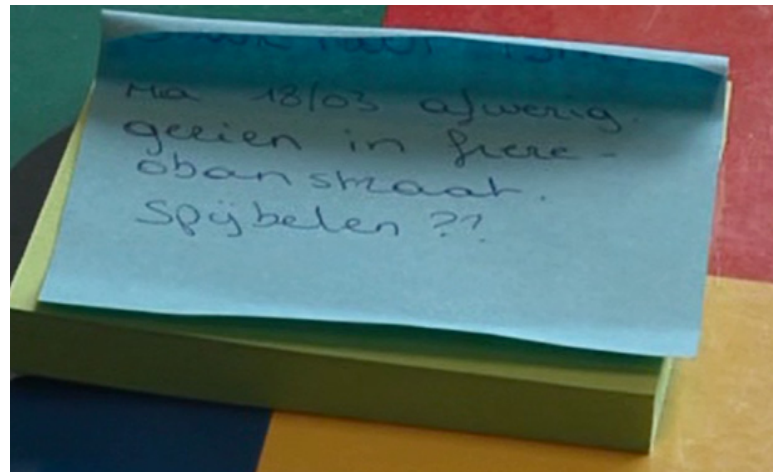
De verhalen over hoe deze jongeren begonnen te spijbelen, weerspiegelen de vaststellingen uit ander onderzoek (Darmody, Smyth, & McCoy, 2008; Reid, 2008). Het ging om

- omstandigheden op school, zoals slechte contacten met een leerkracht of medeleerlingen, in een verkeerde studierichting zitten,...
- vrienden
- omstandigheden thuis, zoals een zieke ouder, geen zorg vinden voor iemand thuis
- en geen zin (meer) hebben om naar school te gaan.

De jongeren in dit onderzoek haalden dus elementen aan die ook bekend zijn uit ander onderzoek en vaak leidt het een tot het ander, zoals blijkt uit het volgende citaat.

"Bij mij is dat begonnen in [...]. Ik zat daar wel graag, maar ik moest te vroeg opstaan en dan met de bus naar school en had daar soms geen zin in. Ik begon dan ook problemen te hebben met een leerkracht en dat verergerde alsmaar, waardoor ik niet meer graag naar school ging. Ik dacht 'ik moet niet naar school gaan als ze me altijd maar op mijn kop zitten'.

Die leerkracht zei ook aan andere leerkrachten dat ik niet goed mijn best deed en ze gaf ook mijn ouders de schuld omdat ik afwezig was. Maar mijn mama is hartpatiënt, en er was in die periode niemand om voor haar te zorgen."
(Jongen, 18 jaar)

Een wake-up call

Stoppen met spijbelen is niet evident. Jongeren getuigen daarover, maar het is ook een verzuchting van leerlingbegeleiders, leerkrachten, CLB-medewerkers en jeugdpolitie. Deze professionals hebben vaak het gevoel water naar de zee te dragen. Uit de interviews met jongeren blijkt dat, als ze er al in slagen opnieuw regelmatig naar school te gaan, dat meestal lukt dankzij een combinatie van interventies.

Opvallend was dat meerdere jongeren (8 van de 12) spraken over 'een klik', een 'wake-up call' of een duidelijk voornemen.

"Ik weet gewoon dat je een diploma moet halen, want de dag van vandaag sta je nergens als je geen diploma hebt en vind je moeilijk werk als je geen diploma hebt. Ik wil bewijzen 'ik heb mijn school gedaan', 'ik kan gaan werken!'"

(Meisje, 18 jaar)

Deze klik of het voornemen waar jongeren over spreken, is een sterke overtuiging, een duidelijke wil om het op een andere manier aan te pakken op school. In de criminologische literatuur wordt dit geïdentificeerd als 'de-stance' of 'actief verzet'. Stoppen met overtredingen begaan houdt een moeizaam proces van verandering in. Niet alleen moeten jongeren overtuigd zijn van het 'stoppen met', het brengt ook een verandering van levensstijl, of van vriendengroep met zich mee.

Typisch is dan ook, stellen Weaver & McNeill, dat zo'n proces gekenmerkt wordt door onzekerheid en besluiteloosheid (Weaver, Beth; McNeill, 2011). Het is geen eenmalige gebeurtenis, het is als een processie van Echternach die gepaard gaat met vooruitgang en regelmatige terugval.

Genoeg van het 'gedoe' en uit zorg voor anderen

Bij jongeren kan dit 'actief verzet' opgemerkt worden in levensperiodes waar er een belangrijke transitie plaatsvindt: de overgang van school naar werk, de overgang van het gezin van herkomst naar een eigen gezin of de huisvestingstransitie. Volgens Barry (2010) willen jongeren stoppen met overtredend gedrag uit praktische overwegingen (ze hebben genoeg van al het gedoe), en omwille van relaties met anderen (Barry, 2010).

While they may have drifted into offending in childhood, their agency and determination to leave such a lifestyle were particularly strong, given that this decision meant giving up something that they were accustomed to, successful in, or addicted to.

(Barry, 2010: 133).

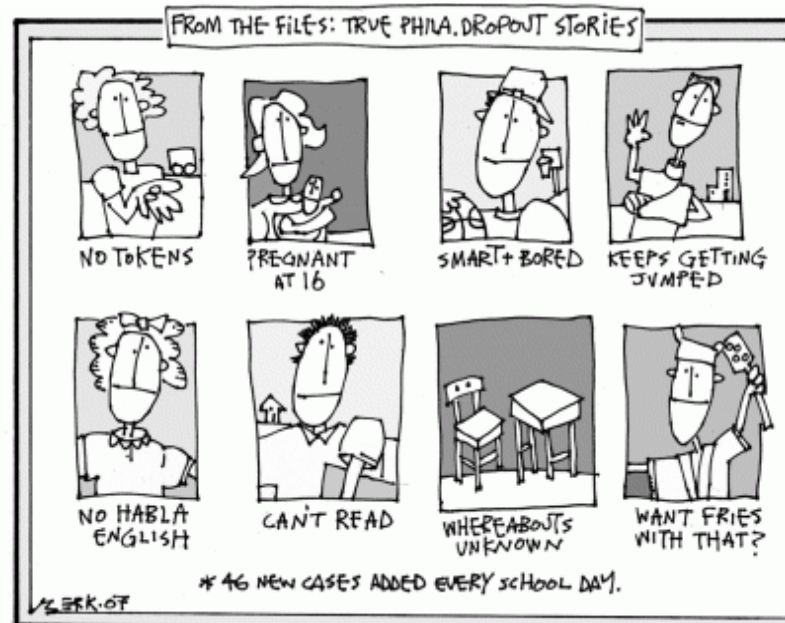
Hoewel de klik die jongeren maken door hen uiteindelijk positief geformuleerd wordt, komen ze er door een samenspel van factoren toe. Elke jongere vertelde wel over interventies van de school, de jeugdhulpverlening

of van de politie. Spijbelcontracten, volgsystemen en strafstudies zijn wekerende elementen in de verhalen.

Herkenbaar in de verhalen was ook het financiële argument: jongeren vertellen over situaties waarin zij of hun gezin te horen kregen dat ze een bepaalde uitkering niet meer zullen krijgen: kindergeld of een werkloosheidsuitkering.

"Dan heb ik het jeugdcomité gehad. Ze kwamen dan bij mij thuis. Telkens wanneer ik thuis kwam, zat die persoon dan bij ons aan tafel. Ik ben dan beginnen beseffen dat ik terug naar school moest gaan, ook omdat mijn mama anders het kindergeld niet meer zou krijgen. En aangezien mijn mama het niet zo breed heeft, wist ik ook dat mijn mama dat kindergeld nodig heeft. Ik heb dan gekeken om naar een andere school te gaan en ik heb me dan hier ingeschreven."

(meisje, 18 jaar)

Jongeren stoppen ook met spijbelen uit zorg voor anderen. Het duidelijkst bleek dat uit de verhalen van twee tienermoeders (15 en 17 jaar). "Ik moet een diploma hebben om mijn kind te kunnen onderhouden en daarom moet ik naar school gaan", vat een 15-jarige tienermoeder het samen." Maar er waren ook jongeren die met spijbelen stopten omdat het te zwaar werd voor hun ouders.

Volhouden: it takes a school ...

Jongeren stoppen uiteindelijk toch zelf met spijbelen, maar ze doen dat niet alleen. De frase 'het is de verantwoordelijkheid van jongeren zelf' is in die zin tegelijkertijd terecht en niet terecht. Ze is terecht als we die verantwoordelijkheid kunnen beschouwen als een vorm van actorschap: als iets wat jongeren zelf kunnen doen. Wanneer we vanuit een 'actorschap'-bril kijken naar spijbelen en stoppen met spijbelen, valt op dat de jongeren die het volhouden, ook degenen zijn die duidelijke en andere verbindingen dan voorheen kunnen leggen met de wereld rondom hen. De belangrijkste verbinding is die met een betekenisvolle toekomst.

"Ja, maar ik heb nu nog een keer mijn vijfde en dan nog mijn zesde en zevende dat ik wil doen en ik zou dan nog een jaar en vier maanden schoonheidsverzorging willen doen. En anders, als ik tot mijn 30 naar school moet gaan, ik zie dat echt niet zitten. Nu wil ik er echt door." (Meisje, 17 jaar)

Daarnaast spelen relaties met anderen een cruciale rol in het volhouden. In de meeste interviews spraken jongeren over iemand die hun aan de mouw bleef trekken: een broer, een tante, een mama, een (nieuw) lief, vrienden. Dat die relaties zo'n belangrijke rol spelen, is ook te merken aan andere keuzes die jongeren maken. Sommige jongeren breken volledig met een vriendenkring, gewoon om niet meer in de verleiding te komen.

"Mijn vriendenkring. Dat moet nog meer veranderen. Want er zijn vrienden die me proberen mee te sleuren en dan moet ik echt sterk zijn om te zeggen: 'Nee, ik ga dat niet doen, ik ga naar school.'"

(Meisje, 17 jaar)

Maar het belangrijkste lijkt wel de school zelf. Hoewel de jongeren bijna allemaal een hobbelige weg langs verschillende scholen afgelegd hebben, kunnen ze het volhouden als ze een nieuwe start kunnen maken. Bij enkele jongeren kon dat op dezelfde school, bij de

meesten was dat op een nieuwe school. De cruciale elementen zijn voor jongeren dat ze (eindelijk) een studierichting gevonden hebben die hen ligt, én dat leerkrachten hen 'normaal' behandelen. Als een leerling, maar ook 'als een mens'. Inderdaad, jongeren stoppen zelf met spijbelen, maar ze kunnen het zelden alleen. ■

Literatuur

- Barry, M. (2010). Youth transitions: from offending to desistance. *Journal of Youth Studies*, 13(1), 121-136. doi:10.1080/13676260903233712
- Darmody, M., Smyth, E., & McCoy, S. (2008). Acting up or opting out? Truancy in Irish secondary schools. *Educational Review*, 60(4), 359-373. doi:10.1080/00131910802393399
- Reid, K. (2008). The causes of non-attendance: an empirical study. *Educational Review*, 60(4), 345-357. doi:10.1080/00131910802393381
- Weaver, Beth; McNeill, F. (2011). Some Lessons from Research for Organising and Delivering Case Management Work with Offenders Beth Weaver and Fergus McNeill DOMICE , Final Conference , Barcelona , September 2011 Abstract Understanding and Supporting Desistance.

Onderzoeksopzet

We kozen voor een kwalitatief onderzoek en voerden diepte-interviews uit met als centrale vraag: Hoe slagen jongeren er in te stoppen met spijbelen en wat 'werkt' er in de aanpak daarvan?

We interviewden 12 ex-'problematische' spijbelaars en 10 professionals. De onderzoeksresultaten werden gecontrasteerd met wetenschappelijke literatuur.

Jongeren ontdekken geleidelijk bruikbaarheid voortraject Belevingsonderzoek in voortraject deeltijds onderwijs

Anaïs Terryn

met dank aan Sven De Visscher, de jongeren die hebben deelgenomen aan dit onderzoek en JES vzw.

Jongeren uit het deeltijds onderwijs die ingeschreven zijn in het voortraject bij de jeugdorganisatie JES hebben in het begin foute verwachtingen. De scheiding tussen schooltijd en vrije tijd is soms vaag. Een vaak terugkerende vraag is 'Waarom doen we deze opdracht?' Maar eens de jongeren de methodieken van het jeugdwerk kunnen kaderen in het onderwijs en deze kunnen koppelen aan het nut ervan op de arbeidsmarkt, zien ze de bruikbaarheid van het voortraject. Dat bleek uit een kleinschalig verkennend belevingsonderzoek dat Anaïs Terryn uitvoerde tijdens haar stage bij JES.

Het voortraject 'Effect' Van JES (Jeugd in de Stad) behoort tot het deeltijds onderwijs. Jongeren moeten er twee dagen in de week verplicht naartoe. Dit is in tegenstelling tot de gangbare manier van werken in het jeugdwerk, waar je als jongere vrij bent om te kiezen of je al dan niet deelneemt. Dat spanningsveld tussen jeugdwerk en deeltijds onderwijs was het onderwerp van mijn bachelorproef. Uit mijn onderzoek bleek dat jongeren die het voortraject volgen dit spanningsveld aanvoelen, maar het feit dat ze daarna kunnen doormoeten naar een brugtraject of de reguliere arbeidsmarkt toont aan dat het een gepaste vorm van leren is met een positief resultaat.

Foto's nemen werkt

Als onderzoeksmethode heb ik een participatieve foto-interviewmethode gehanteerd. Hierbij nodigde ik de deelnemers uit om zelf foto's te nemen over de competentie-opdrachten, de pauzes, de andere jongeren en de begeleiders. Op verschillende tijdstippen nam ik een persoonlijk interview af van elke deelnemer op basis van die foto's.

Ik heb verschillende voordelen van deze methode ondervonden doorheen het onderzoek. Ik heb kunnen ervaren dat de jongeren spontaan vertelden bij de foto's die ze hadden genomen. Hierdoor werd mijn blik als onderzoeker geleid, waardoor ook de bijvragen die ik stelde, gebaseerd waren op de informatie die de jongere zelf had aanbracht.

Aangezien de foto's een gemeenschappelijk referentiepunt vormden, voelde ik mij meer betrokken bij de jongeren en kon ik mij als onderzoeker makkelijker inleven in hetgeen de jongeren vertelden. Ik merkte dat de aanwezigheid van de foto's een aangename sfeer creëerde. Zowel de jongeren als ik wisten waarnaar we konden kijken, waarop we ons konden focussen terwijl er iets verteld werd. Zowel zij als ik konden hierdoor een rustige en aangename positie innemen. Hierdoor konden we persoonlijke elementen bespreken.

De afgenomen foto-interviews heb ik in verschillende thema's verwerkt. Aan de hand van deze thema's wordt het spanningsveld tussen vrijwillige deelname (vrije tijd) en verplichte deelname (onderwijs) zichtbaar in de betekenisgeving van de jongeren.

De verwachtingen van de jongeren over het voortraject verschillen met de realiteit.

Catar wist niet dat hij naast de twee dagen dat hij naar school ging ook verplicht was om twee dagen naar Effect te komen. Indien Catar dit op voorhand had geweten, was hij voltijds onderwijs blijven volgen.

Deze stelling was aan het begin van het voortraject herkenbaar in het gedrag dat Catar vertoonde. Hij stelde de functie van de vormingen die tijdens het voortraject plaatsvonden in vraag door de opdrachten nutteloos en kinderachtig te noemen. Toen hij de werking van het voortraject beter begreep en die op een juiste manier kon kaderen, vond hij de opdrachten leuk en gebruikte hij ze om zijn werkpunten te verbeteren zodat hij snel kon gaan werken.

1

Catar heeft een foto genomen waar de begeleiders op staan. Hij nam deze foto omdat dit volgens hem de saaiste opdracht was tot nu toe.

Hij vond de opdracht kinderachtig omdat Fien en Warre kinderen aan het nadoen waren.

Catar had op voorhand niet nagedacht over de elementen die hij zou willen bijleren in het voortraject, maar volgens hem zal hij later zijn aangeleerde competenties wel kunnen gebruiken. Uit saaie opdrachten leert Catar ook over de competenties die een werknemer nodig heeft.

2

Janis wist op voorhand dat hij twee dagen in de week naar school moest gaan en twee dagen in Effect aanwezig moest zijn. Hij studeert voor keukenmedewerker en dacht dat hij in Effect net zoals op school zou koken.

Hij heeft een foto genomen van Fien, Anaïs en Alex. Ze zijn aan het naaien in het klaslokaal. Janis vond dit een mooi beeld.

Catar vindt het interessant om nieuwe organisaties zoals het ABVV en het ACV te leren kennen. Hij vindt dit leuk omdat hij nu weet waar hij terecht kan. Hij leert door deze bezoeken ook bij over zijn rechten.

3

Deze foto heeft Catar genomen in het ABVV. Iedereen luisterde naar diegene die de rondleiding gaf en naar de extra uitleg van Warre.

Toen Catar de werking van het voortraject beter begreep gedroeg hij zich anders. Hij was vaker aanwezig en vroeg minder waarom we bepaalde opdrachten uitvoerden. Hij werkte actiever mee tijdens het voortraject door initiatief te nemen en door de groep te leiden. Hij wilde zijn werkpunten verbeteren zodat hij kon gaan werken. Hij zag het voortraject hierdoor als een opstap naar werk.

4

Tijdens de pauzes denkt Catar aan 'op tijd komen' omdat dit zijn valkuil is. Hij probeert elke dag op tijd te komen. Wanneer zijn werkpunten weggewerkt zijn, mag hij naar een brugtraject. Hij wil graag werken in de horeca.

Warre heeft tegen Catar gezegd dat hij goed bezig is en zo moet verder doen. Catar weet dat Warre deze elementen zegt omdat hij de jongeren vooruit wil helpen

Deze foto heeft Catar genomen in het ABVV. Op de foto staat Alex. Catar heeft vandaag het meest contact gehad met hem. Tijdens de middagpauze hebben ze samen rondgelopen in de winkelstraat.

Aan het begin van de dag voelde Janis zich slecht. Hij is aan het vasten en had daardoor niks gegeten of gedronken. Het vasten duurt 12 dagen. Hij zegt dat dit bij de Turkse cultuur hoort. Aan het einde van de dag was hij blij omdat hij over een uur en een half kon eten. Hij wilde dat het voortraject nog een half uur langer duurde omdat er dan extra tijd voorbij ging. Als hij niks doet, krijgt hij stress omdat hij honger heeft.

Janis ziet het voortraject als een tijdsinvulling om zijn gedachten te verzetten. Zowel het deeltijds onderwijs als het voortraject vervullen deze functie. Deze tijdsinvulling wordt echter op een verschillende manier gerealiseerd. Jongeren die deeltijds onderwijs volgen zijn verplicht om deel te nemen tijdens een voortraject. Bovendien wordt hier gewerkt aan competenties die noodzakelijk zijn om te kunnen doorstromen naar de arbeidsmarkt. In het jeugdwerk is er geen verplichte aanwezigheid en wordt er niet bewust gewerkt aan competenties, maar wordt er voorzien in de vrijetijdsinvulling van jongeren.

5

Op de foto van Guus staat Anaïs. Je ziet Facebook openstaan op het scherm. We gingen na of ieder zijn gegevens beveiligd waren. Sommige werkgevers kijken via Facebook naar hun toekomstige werknemers. Om die reden is het belangrijk dat er geen rare foto's of andere gegevens te zien zijn.

De begeleiders hebben Guus goed kunnen helpen bij het oefenen van een sollicitatiegesprek door tips te geven.

6

Ghent'le heeft deze foto genomen omdat iedereen bezig was met dezelfde opdracht. De jongeren waren een onderscheid aan het maken tussen een positieve en een negatieve luisterhouding. Ghent'le vond het een leuke opdracht omdat hij daardoor heeft geleerd hoe je op een goede manier luistert. Volgens Ghent'le betekent goed luisteren dat je de persoon die spreekt aankijkt, je knikt en 'ja' zegt. Ghent'le vindt het goed dat hij dit geleerd heeft want dit kan hem helpen wanneer hij gaat solliciteren.

In Effect komen opdrachten aan bod die ook voorkomen in de vrije tijd. Die opdrachten worden niet gehanteerd om de vrije tijd van de jongeren in te vullen, maar om hen competenties gerelateerd aan de arbeidsmarkt aan te leren. Voor jongeren is dit in het begin niet steeds even duidelijk. Eerst lijkt een opdracht een spel. Nadat deze opdracht gekaderd is en nabesproken werd, komen de jongeren tot het inzicht dat ze competenties hebben aangeleerd die inzetbaar zijn op de arbeidsmarkt.

7

Op deze foto die Catar nam waren we aan het werken. We waren met heel de groep het spel 'bunkeroorlog' aan het spelen in het lokaal.

Catar vond deze opdracht leuk omdat hij moest stemmen op wie er mee mocht en wie niet. Hij vond deze oefening makkelijk omdat hij moest spreken. Hij vond het ook makkelijk om argumenten te geven en vond deze oefening daardoor leuk. Catar heeft door dit spel beter leren argumenteren waarom hij iets wel of niet wil. Hij kan ook meer positieve dingen vertellen over iets. Hij wou dit niet beter kunnen, maar vindt dit wel belangrijk omdat hij dit kan gebruiken wanneer hij gaat solliciteren. Om die reden vindt hij het ook goed dat we deze opdracht gedaan hebben

8

Deze foto nam Catar in het lokaal. Dit was 's morgens toen we een opdracht deden over solliciteren. Catar en de anderen moesten doen alsof ze gingen solliciteren. Iedereen was aan deze opdracht bezig.

Catar heeft door deze opdracht geleerd welke positieve elementen hij kan opnoemen tijdens een sollicitatiegesprek.

9

Catar heeft een foto genomen van Anaïs en Fien. We waren met drie jongeren een mozaïek aan het maken in het Effectlokaal. De anderen waren een stoel aan het maken. Catar heeft deze foto genomen omdat dit een samenwerkingsopdracht was.

10

Op deze foto staat Fien. Jan en Catar zitten hier in de zetels klaar om te beginnen kijken naar de film Hasta La Vista.

Deze film ging over personen met een handicap. Hij vond dit niet leuk omdat hij het erg vindt dat ze een hele dag in een rolstoel doorbrengen. Hij beseft dat hij kan stappen, terwijl zij hun benen niet kunnen gebruiken.

Hij heeft geleerd dat als hij iets wil, hij het ook kan. Als hij bijvoorbeeld wil werken, kan hij naar de VDAB gaan om werk te zoeken. ■

Achtergrondinfo

Het deeltijds onderwijs ontstond op het moment dat de leerplicht tot achttien jaar werd ingevoerd. Door de leerplicht te verlengen wou de overheid de maatschappelijke integratie van laaggeschoolde jongeren en hun integratie op de arbeidsmarkt bevorderen. De overheid hield er wel rekening mee dat de verlenging van de schoolplicht niet voor alle jongeren een oplossing zou zijn. Om die reden bepaalt de wet dat er een voltijdse leerplicht is tot vijftien jaar en een deeltijdse leerplicht tot 18 jaar. Op die manier ontstond het deeltijds beroepssecundair onderwijs en de deeltijdse vorming.

Leerlingen volgen vijftien lessen per week. Oorspronkelijk was het de bedoeling om de opleiding aan te vullen met tewerkstelling die aansloot bij de opleiding. Vanaf het begin was het echter al snel duidelijk dat niet alle jongeren in staat waren om zich meteen in te schakelen in de arbeidsmarkt. Om die reden kan de opleiding aangevuld worden met een traject dat zo goed mogelijk aansluit op de jongere om hem/haar stapsgewijs naar de arbeidsmarkt te begeleiden.

Voortrajecten maken deel uit van dit systeem. Een voortraject is bestemd voor deeltijdse leerplichtige niet werkende jongeren, die niet of beperkt in staat zijn om de werkervaringscomponent op te nemen. Deze jongeren kunnen moeilijkheden ondervinden op het vlak van ofwel arbeidsvaardigheid ofwel -rijpheid of -bereidheid. Zij vertonen doorgaans één of meerdere van de volgende kenmerken:

- behoefte aan de ondersteuning om de nodige (basis)arbeidsattitudes te ontwikkelen
- beperkte keuzebekwaamheid, beperkt loopbaanperspectief
- geringe werkmotivatie
- lage taalvaardigheid

Met een voortraject wordt er getracht de jongere te laten doormoeten naar een brugtraject. Zo'n traject is een vorm van opleiding op de werkvloer als schakel tussen opleiding en arbeidsmarkt, waarbij het accent ligt op het verder ontwikkelen van arbeidsvaardigheden.

JES Gent is een jeugdvereniging die onder meer dit soort voortrajecten organiseert. Men hecht hierbij veel belang aan het eerste contact met de jongeren en men tracht zoveel mogelijk in te spelen op de interesses van de jongeren (JES vzw e.a., 2012, p. 70). De insteek naar werk blijft tijdens de activiteiten steeds aanwezig. Aangezien het vooral groepstrajecten zijn, wordt er naar gemeenschappelijke interesses gezocht bij de deelnemers.

Anaïs Terryn studeerde Sociaal-Cultureel Werk aan de Hogeschool Gent. Ze liep haar twee opleidingsstages bij JES vzw in Gent. Tijdens haar eerste stage was ze betrokken bij de organisatie van de Kunstbende, tijdens de tweede begeleidde ze mee de voortrajecten voor jongeren van 15 tot 18 jaar uit het deeltijds onderwijs. Sinds april 2013 werkt ze bij JES Gent als trajectbegeleider/groepswerker van 'De Werkweg', een werkinlevingstraject dat jongeren tussen 18 en 25 jaar zonder diploma secundair onderwijs begeleidt naar werk.

COLOFON

QuaJong, de wereld volgens kinderen en jongeren wordt 3x per jaar digitaal verspreid.

Gratis abonneren kan door zich in te schrijven op www.k-s.be

Daar kan u zich ook aanmelden voor het nieuwe e-zine Kind & Ruimte.

Contactgegevens

Bolwerksquare 1A bus 8, 1050 Brussel
02 894 74 63
info@k-s.be

Verantwoordelijke uitgever

An Piessens

Werkten mee aan dit nummer

An Piessens, Hilde Lauwers, Johan Meire, Anaïs Terryn en Ann De Ron (eindredactie).

Overname van artikels uit QuaJong is geen probleem, mits expliciete bronvermelding. Foto's, filmpjes en andere grafische elementen worden door het auteursrecht beschermd. Wil je ze reproduceren, dan moet je hiervoor de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming hebben van QuaJong.

Met steun van de
Vlaamse overheid

